

The End

Direcció: Joshua Oppenheimer **Guió:** Rasmus Heisterberg, Joshua Oppenheimer **País:** Alemanya **Durada:** 148 min **Any:** 2024 **Gènere:** Musical
Interpretació: Tilda Swinton, Michael Shannon, George MacKay, Moses Ingram... **Música:** Josh Schmidt **Fotografia:** Mikhail Krichman
Distribuïdora: Avalon **Estrena a Espanya:** 25/04/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en anglès, amb subtítols en català

SINOPSI

Dues dècades després de la fi del món, una família viu al seu luxós búnquer construït en una mina de sal. El fill -un jove de 20 anys que mai no ha vist el món exterior-, el pare i la mare, són una de les últimes famílies de la Terra. L'arribada d'una noia a l'entrada del búnquer amenaçarà la plàcida vida familiar (gencat.cat)

CRÍTICA

Podria semblar que la primera incursió de Joshua Oppenheimer al cinema de ficció (un musical distòpic, situat a les profunditats d'una mina de sal diversos anys després de la fi del món) està molt lluny dels seus dos documentals precedents (*The Act of Killing* i *The Act of Silence*), però hi ha un coherent fil discursiu i temàtic que uneix, a despit de les aparences, el segon d'aquells títols amb aquesta al·legoria que es disfressa de musical clàssic en versió majoritàriament cantada i no coreografiada: la idea que la Història l'escriuen els vencedors; en aquest cas, el magnat (Michael Shanon) que –tancat amb la seva família en un búnquer subterrani– tracta d'embellir i de diluir les seves responsabilitats en la catàstrofe climàtica que ha destruït la vida a la superfície de la Terra.

Un búnquer on la seva esposa acumula obres d'art, on de tant en tant s'assaja l'emergència d'una possible intrusió de l'atmosfera exterior, i on tots intenten oblidar el seu passat. Els quadres que omplen literalment totes les parets (de l'impressionisme francès al paisatgisme romàntic nord-americà) i les cançons que s'intercalen en el relat es converteixen totes dues en el vehicle d'un estat de somni: el refugi en un feliç pretèrit (el musical clàssic de Hollywood?) o en una representació idealitzada (les pintures) quan la desfeta ja és irremeiable i quan tots – fins i tot la jove negra que arriba al búnquer fugint de l'horror– arrossegueu algun tipus de culpabilitat. La faula acaba per generar un musical ombrívol i pessimista, molt més lúcid del que la seva enganyosa superfície podria donar a entendre. La seva proposta formal i conceptual és d'una audàcia gairebé suïcida (també pel seu metratge: dues hores i mitja), però simultàniament valenta i arriscada.

Carlos F. Heredero - caimanediciones.es